

TOVERINI

On minullakin toveri pieni
Ja pehmeä-tassuinen.
Sen karva on puhdas ja hieno,
On ketterä käynti sen.

Sen Uno mulle kerran antoi
Ja oli niin herrtainen,
Että kotihini asti sen kantoi,
Jossa laski sen lattialle.

Se silmiini mua katsoo
Ja päätänsä kallistaa;
Näin sylhini silloin tahtoo,
Kun muut sitä ahdistaa.

Äiti sääntöjä toverille laati,
Jotka toveri hyvin ymmärtää.
Siks' ei se pöydälle kaahi,
Vaen nurkkaansa kyyrähtää.

Sinne maitoa sille annan,
Ostan joskus lihaakin.
Jouluks' makkaran kaupasta kan-
nan,
Syttyän sille kynttilänkin.

Oi, jospa kaikk' ihmispolot
Olis' niinkään turvaiset,
Ett' loistais heillä jouluvalot,
Eikä vatsat olis' nälkäiset!
Olavi Järvin.

SEURUSTELUTUVAN TAK-
KAVALKEAN ÄÄRESSÄ.

Vuosikausia olen aina joka viikko pilkistänyt tänne Toverittaren Lastenosastoon, jota olen omaksi huvikseni kutsunut Lasten Seurustelutuvaksi. Nähkääs, tämä on sellainen yhteinen seurustelutupa, jossa pienet socialistit vaihtavat mielipiteitään ja kertovat toiminnastaan maan eri osissa.

Tuossa kirjotuspöytäni takana seinällä on Pohjois-Amerikan kartta, johon olen merkinnyt lähes sata punasta merkkiä, eli tähteä. Olen antanut nuo punaset merkit kunniatähdiksi niille paikkakunnille, joista olen nähnyt kirjoituksia täällä Lastenosastossa ja aniharvoinpa sieltä näkee kirjoituksia missään työläisten omissa lehdistä.

Mutta minun pitikin puhua vaan itsestäni, eli oikeammin esittää itseni teille, Lastenosaston lukijat. Niinkuin sanoin, olen kauan aikaa pilkistellyt tänne lasten tupaan, ja aina ajatellut, että ensi viikolla minä varmasti tulen sisälle, vaan se on aina jäänyt siihen. Nyt kuitenkin kysyin Maiju-tädiltä lupaa — ja hän, kuten kaikki tiedätte, on erinomaisen kohtelias, kutsui minut sisälle, vaan sanoi, että täällä ei sallita tyhjääntoimittajia. Toisin sanoen, hän antoi minun ymmärtää, että minun pitää olla kuten taloustieteilijät sanovat: yhteiskuntatyöhyödyllinen. Minun pitää läsnäolollani j. e. n. k. in hyödyttää kaikkia niitä pieniä socialisteja, jotka joka viikko kokoontuvat tänne seurustelutuvamme takkavalkean ääreen.

Lasten Osasto

Eeron uudet kengät

Aidin johdolla kirj.

Irja Jarvin.

Koska en ole mikään erikoinen satujen kertoja, niin päätin, että minä teen sitä, mitä voin parhaiten tehdä. Enkä minä voi tehdä mitään niin hyvin kuin vastata lasten kysymyksiä! Kysyttepä minulta vaikka mitä ja mistä, niin kyllä minä vastaan.

Tässä numerossa vastaan jo yhteen kysymyksen ja tiedän että te jokainen tulette kysymään uusia kysymyksiä.

Mutta minäkin voin erehtyä, ja jos mielestänne vastaan johonkin kysymykseen vanhoillisesti ja väärin, niin teidän tulee heti kirjoittaa oma mielipiteenne asiasta ja lähettää se tänne lasten tupaan. Kirjeenne julaistaan ja toimittaja ja lukijakunta ovat tuomareita.

Toivomukseni on siis, että hetket seurustelutuvamme takkavalkean ääressä tulevat olemaan entistä hupaisemmat — ja kansanvaltaiset, jossa kaikki lausuvat oman mielipiteensä kaikista kysymyksistä.

Hauskaa joulua jokaiselle pienelle socialistille toivoo:

Serkkunne Eva.

MINKÄ TÄHDEN EIVÄT
SORMEMME OLE KAIKKI
SAMAN MITTAISIA.

Arvatkaapas! kuulen jonkun pojan sanovan, että ne ovat siten käytännöllisemmät. Mutta hän on aivan väärässä. Sillä jos ne kaikki olisivat yhdenmittaisia, olisivat kätenne paljoa voimakkaammat. Tarkotan, että jos kaikki sormet olisivat yhtä pitkiä kuin isosormi, silloin voisimme saada varmemman otteen painissa, ja nostaessa. Myöskin pianoa soittaessa, samoin kuin kirjoituskoneen käytössä, olisivat pitkä peukalo ja pikkusormi mainiona apuna.

Mutta minkätähden sitten? Nähkääs, me olemme perineet kätemme nelijalkaisilta esi-isiltämme, joitten kädet olivat samalla myöskin jalat. Asettakaapa kätenne pöydälle, aivan kuin aikoisitte lähteä sorvienne varassa kävelemään. Huomaatte kuinka hyvän tasapainon tuo kömpelö peukalo ja hento pikkusormi antavat noille kolmelle enemmän yhdenmittaiselle sormelle. Voitte myöskin tarkastella koiran ja kissan käpäliä, niin huomaatte, että sormiemme mittojen epätasaisuus on kotoisin kaukaisesta menneisyydestä, jolloin esi-isämme elivät vielä villinä metsän eläiminä.

Eva-serkku.

EVA SERKULLE JA LAPSILLE.

Tervetuloa joukkoomme hyvä serkku! Ja kiitos lupauksestasi ruveta vastailemaan niihin moniin kysymyksiin, joita kaikilla tämän osaston lukijoilla mielissäsi pyöri.

Eikö, pienet toverit, Eva-serkun mielikuvaa Lasten osastosta sellaisena yhteisenä seurustelutapana, olekin hauska? Tässä seurustelutuvassahan me olemme jo joitakin vuosia toisiamme tavanneet, olemme tutus-

Illan hämärtyessä oli Eero pöydälläan akkunassa ääressä ja katsoessaan ulos akkunasta painoi hän nenänykerönsä litteäksi lasiin kylmää pintaa vasten. Yksinäisyys ja ystävyysden kaipuu pyrki nyyhkyttämään hänen povessaan, vaan Eero taisteli mieluullisesti sitä vastaan ja koetti lohduttautua ajatuksella, että äiti oli luvannut työstä palatesaan tuoda hänelle uudet kengät.

Kauan sai Eero odottaa, ennenkuin äiti vihdoin tuli, vaan hänellä ei ollut Eeron odottamia kenkiä. Eero painautui jalkaralle istumaan ja hänelle ominaisella hiljaisella tavalla seurasi katsellaan äidin liikkeitä. Äiti syytytti lampun ja alkoi asetella puita pesään, jota tehdessään hän puheli: "Kovin on huone jäähtynyt kylmäksi; onko minun pojallani ollut täällä vilu?"

Se yksinäisyyden tunne, joka oli Eeron povessa nyyhkyttänyt äidin poissa ollessa, ei ottanut haihtuakseen äidin tultuakaan, kuten ennen, vaan muuttui katkeraksi mielihapaksi, joka oli kohonnut rinnasta kurkkuun, jossa se nyt kuristi, niin että Eero sai suurella ponnistuksella vastataksi: "Ei, äiti, ei minun ole vilu," ja kyynelten vieressä hänen silmistään, jatkoi hän: "Siinähan lupasit tuoda minulla uudet kengät."

"Niin, rakkaani, minä lupasin, ja olisin ne tuonutkin aivan varmasti, ellei kauppias olisi vaatinut loppusuoritusta siitä velastuneet hieman toistemme ajatuksia ja toimintaa.

Olemme tosin vielä hukan ujoilleet emmekä ole seurustelleet niin vapaasti kuin oikein hyvät toverit, mutta kun me alamme viettämään useampia hetkiä tämän tupasemme ilosen takkavalkean ääressä, jossa uuden ystäväimme, Eva-serkun kanssa keskustelemme kaikenlaisista kysymyksistä, jossa tutustumme yhä paremmin toisiimme, jossa kuuntelemme toistemme tai jonkun äidin tai vanhemman serkun satuja ja kertomuksia ja jossa kerromme toiminnastamme sosialismin hyväksi, häviää meistä ujoisuus kokonaan.

Kiitin Eva-serkun tulo joukkoomme on aivan kuin joululahja tälle nuorten socialistien piirille. Mikä voisi ollakaan sen miellyttävämpi lahja kuin sellainen tieto, että joku oikein ystävällinen vanhempi serkku lupaa joka viikko koota kaikki nuoremmat toverit opettavaiseen ja hauskaan seurusteluun kansansa? Miettikään nyt, pienet toverit, kysymyksiä Eva-serkulle ja sanokaa kukin ensi kirjessänne, lausuteko tämän uuden toverin tervetulleeksi joukkoomme.

Minä toivotan Eva-serkulle teidän puolestanne sekä omasta puolestani hauskaa joulua. — Maiju-täti.

ta, joka sinne jäi isän sairastusaikana." vastasi äiti ja kyynleet pakkasivat kohoamaan hänenkin silmänurkkiinsa, sillä hän tunsi pettymistä povessaan.

Eero koetti olla tyytyväinen, sillä hän oli jo tottunut elämän pettymyksiin ja sitäpaitsi hän tiesi, että viikkopalkka oli niin pieni, ettei siitä riittänyt enään muualle, kuin heidän eläntönsä, koska siitä oli jo täytyntä panna 7 mk. velan maksuksi.

Hiljaisina söivät he äidin valmistaman yksinkertaisen illallisen, jonka jälkeen Eero riisuutui ja meni levolle. Äiti istui vuoteen ääressä ja parsi Eeron sukkiä, jota tehdessään hän lohdutteli Eeroa:

"Älä ole pahoillasi lapseni, ensi viikon tilistä ostaa äiti varmasti pojalleen aivan uudet kengät. Odotaahan sinä vielä viikon — odotathan?"

"Odotan" — vastasi Eero, mutta hänen mieltänsä ahdisti ajatus, että vielä koko viikon täytyy hänen kärsiä sitä pilkkua, jota pojat olivat tehneet koulussa hänen rikkinäisistä kengistään. Hän muisti kuinka kauppiaan Toivolla oli uudet kengät jalassa, kun eräänä välitunnilla tallasi tahallaan hänen varpailleen, jotka pilkistivät ulos kengän ratkeamista, jota tehdessään Toivo huusi: "Kotellaan onko uudet perunat kypsiä," jolle toiset pojat nauroivat niin ilkeämielisesti, että se vieläkin vihloi Eero-raukan pientä sydäntä.

Näistä ikävistä ajatuksista hänet kuitenkin vihdoon vapautti se lasten ystävä, Nukku-Matti, joka on yhtä uskollinen ystävä niin köyhään kuin rikkäidenkin lapsille.

Aamulla Eeron herättyä puheli äiti hänelle: "Nouse nyt pieneni pukeutumaan. Yöllä on satanut lunta, joten sinä et voi mennä kouluun niillä rikkinäisillä kengillä, vaan täytyy sitoa jalkoihisi nuo minun paremmat kenkäni. Eivät ne ole raskaat, kyllä sinä niilläkin voit kävellä kun totut ja olet varovainen ettet lankea."

Eeron olisi tehnyt mieli vastustaa, sillä hän tiesi että pojat tekevät pilkkua siitäkin, jos on liian suuret kengät, vaan äiti sanoi jo hyvästi ja painoi oven kiinni, sillä hänen täytyi joutua määrääjällä työhönsä.

Eero puki vaatteet yllensä, sitoi äidin kengät jalkoihinsa ja söi pienen aamiaisansa, jonka äiti oli asettanut pöydälle. Tämän jälkeen hän lähti laahustamaan kouluun kohti. Lähestyessään kouluu näki hän poikajoukon kelmivän lumisilla koulun pihamaalla. Kun pojat huomasiivat Eeron, alkoivat he viskoa häntä lumipalloilla, jotka olivat liian kovia ja tekivät kovin kipua. Eero yritti juosta pakoon, mutta kompastui suuriin kenkiinsä, joka synnytti poikajoukossa hirveän naurunremakan ja kauppiaan Toivo huomattuaan Eeron isot kengät huusi täyttä kurkkuun: "Katsokaa, pojat, katsokaa, Salosen akka on varmaankin itse pannut jalkoihinsa miesvainajansa lapikkaat, koska on omat kompurasensa sitonut poikansa jalkaan!" (Jatketaan.)